

ΕΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEORGES HONET

ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΙΚΑ

Στις εισπράξεις του στατηριού, όταν έμπαινε η κόρη του ονταγματάζου στη μεγάλη αίθια, γελαστή, όλη δόξα, με γυριστούς τους ώμους, αλαβαστίνους όμοους της, ένας ψιθύρος θαυμασμού ύψωνόταν από τα χροιά των νεοοόν άξιωματικών που ήταν μαζεμένοι στις διάφορες γωνίες. Πίσω της ή μητέρα της, μεγαλοπρεπής μέσα στην κάλπη χειρατη για την ηλικία της τοναιέτι είχε ένα ύφος περιφάνειας οα να έλεγε: «Είτε κόρη μου!» Και ένα βήμα πιο πίσω ακολουθούσε ο πατέρας της, φιλόλογος, γινεζός, ουρεσταλιένος, αυτός, ο Σνταγματάζος, ο κοικητής του 23ου Σνταγματος, με προσοχή μήπως πατήσσει την ούα της γυναίκας του...

Μόλις εκαθόταν ή νέα, ένας ούλαμός από άνθροπολογαγούς, έποιοζαγούς και λογαγούς, τό άνθος της φρονιάς των Βεσσαλιών, με μεγάλη στολή, με ξανθά ή καστανά μουστάκια, με μάτια ουειροπία ή τοίχημα έτρωζαν και να εξασφαλίσουν ένα γρόσο στο χροό μαζί της.

Και γάτο από τη γρονή λάμψη των ποικιλίων, ύπο τούς ήζους της καλής όμοήτοιας, όμοζε να ροσέτη, έλαγή και χροιστομένη, εργαταιπομένη μέσα στα χροία των νέων αυτών οί όποιοι τόσο λατρωόσαν να της άδοσαν.

Γι' αυτούς ή έπιθυμία της ήταν διαταγές και τα καλο τοια της τόμοι. Κόρη του Σνταγματάζου! Τις μέρες που εκανόζετο ο πίναξ των προακτιών θ' άροχοός τους ένα έγώμοιο είπωμένο με άρτέλιαν άλ' ατήρ. «Α! Ο έποιοζαγός τάδε, τί χροιστομένος άξιωματικός και τί προήμοος χροιστής!» για να εξασφαλίσει διόκληση μιá καριέρας...

Ήταν τόωρα είκοσι δύο χροόν. Ή μητέρα της άρχισε να δείχνει άνευστορησία: θα ήθελε να την έβλεπε παντορμένη. Άλλά μεταξί αυτής και των ύπογρηφών μηστήρων όφθορόταν ένα τομαζικό φραγμός πάνω στον όποιο ήταν γραμμένες αυτές ή φοβόρες δυό λέξεις: Χωρίς προίκα! Και οί άξιωματικοί έφροτιόζαν, έρεόσαν, έχόσαν, αλλά δεν φανόζονσαν να σέλιπτοναι καθόλου να τη παντορνούν. Τό να κινήσει τό πάλι για ρ άδοξής στην θυγατέρα του Σνταγματάζου — μάλιστα! έξερρεται. Άλλά να φήσους μέζοι του να την πάους γυναίκα σου! «! όλα κι όλα!»

Ήταν τόωρα φανόταν είλικρινός έσωτεμένος μαζί της, αλλά ήταν δειλός ο έμοος, όλο έτομε και αυτή γελοός μαζί τον και τον έκοσίδεκε. Ήταν ένας χροιστός παύδαος με ξανθοκόκκινο μουστάκι και μάτια γαλιανά, από τη Λοσάνη, βραλιένος από τη Σρολή του Σαίρι - Μεζάν, γεγοός που έκανε τους ουναδέλιφους του που είχαν βγή άλ' τη Σρολή του Σαίρι - Σρο να του φέρονταν με κάποια προσηφόνηση. Ήταν παιδί χροιστόν, ομαλιός και μουλιόνι πολύ μοσογμένος έμιλοδο έλλάχστα. Λαμπρός στο έπαγγέλιό του, τά έκανε μέσα ο' ένα σάλοτι. Μόλις ήξενος να ροσέτη. — Και ο φρόος μονάξ πεσόζ για άγενης τον παφόρος να παρακαίσει κάποτε την κόρη του Σνταγματάζου να ροσέτη μαζί... Άν έτόλιμος όμοος να επανάλθη τη παρακλήση του γιατί άντελήθη πόσο είχε γνή κατωφλάτος με την άδεξιοτήτα τον ός χροιστο. Έβλεπε με ζήλια τους ουναδέλιφους του να περτογορουν τη νέα και γεμάτος μάθος άπειλοσία ουλογοζόταν. «Όπου νάνο θ' άκοσασή τό νέο ότι παντορνετά έταν άλ' αυτούς τους κνόους κ' έτσι όλα θα τελειώσουν!» Μέσα στην παγομένη σιωπή της φτωχικής του κάμαρας είχε παροφίμοος άπειλοσία. Προσπαθότος να λογικενθή. Άν ήταν τοξέλιος να σέξη τα μάτια του άπάνο ο' αυτό τό χαδένειο παιδί, τό καμομένο για τις άπολαύσεις και τις άνέσεις μιás πολιτεοός ξέγροιαστής ζωής; ή! βέβαια αυτή ήταν προσηφόμενη να δοθ ή ο' ένα πλοίοιο νέο, από μεγάλη φαμίλια κι' όμ ο' ένα φτωχό άξιωματικό! Έν τούτοις, χροισί να τό θέλι, ή σέγις του πετοός πάντα ο' ατήρ. Την έβλεπε μέσα οτι: άγορνες νήξες του, να στομορνοζή γελαστή και έντυχιμένη μέσα στη ζάλη του χροού. Τού φανόταν ότι τον προσκαλότος κοντά της με φιλοζοκία και ουλογοζόταν «Ποός ξέρος;» «Γοιος να μη με άπέχοσει!» Τότε ή καρδιά του χροιστός δυνατά μέσα στο στήθος του κ' περόταν. Ένα ποσά δεν βαστήχτηκε πιά. Έτσι κ' έτσι ή ζωή του είχε κατανησει άνυπόφορη. Έπληξε κ' έσοηξε τον ταγματόζου τον που τότε είχε δείξει πάντα ένδιαφορο, και χροισί να του πη καθαρά ποσά τινοσ προέκειται, να τον γρασέψη άν θα ήταν διατεθειμένος να δεχθή μιá ποσάσαν γάμοου... Τό βρόδο, στο ποσάνλιο των στατορών τον πήσε ήτοιάντος ο ταγματόζος και του είπε όρθά-κορτά:

— Έίδα τό ονταγματάζου... Ήταν πολύ καλός και μου άπλήτησε. Ο προστατενομένος οας δεν έχει πεντάρα, ή κό-

ρη μου δεν έχει ποσά αν δεζόμοινα θα ήταν οα να ένοσους την πείρα με τη δουρα... Έχεις μεγάλο δικιο, διάβοις! Μη σέλιπτοναι πιά την κοπέλλα αυτή. Και άν ος λυπή τόωρα αυτό τό ποήμα, άσφαλός θα παωρηροήθης άσώτερα...

Ο έποιοζαγός εύχαριστοος τον ποσάτη τον αλλά δεν προσάθηκε να παωρηροήθ ή άκοισθότας τη ουμβολή του. Έξεντο τον καρό ζητοόσαν να σέλιπτον άξιωματικούς στην Κίνα, έπέβλεπε λοιπόν σροετική αίτησιν και την επόμενή έβδομάδα έπιβραζόταν ο' ένα βαπότι στην Βοσότη φεύγοντας για την Κίνα με θυμική την καρδιά και κοσάτοιας ζοιστη στην άνάμηση του, την κόζια της μήνης γυναίκας που άγάπησε.

Έπεσανσαν δυό χροόια. Στο όωατο του μέγαρο ο στατηγός έξακοισθοός τις εισπράξεις του, αλλά ή χροιστομένη νέα που έθοιάρβενε άλλιοτε δεν φανόταν πιά. Ο ονταγματάζος είχε πεθάνει ξαγκιά και την λαυποή και άνέομηση ζωή δι-δέχθη ή μετοίχτης και ή κατήγρια. Όλοι ο χροιστοί άξιωματικοί που πεταλοιδόζανε πάλι γροσο από τη νέα έγναν ά-φρατο. Ο κανοφόος ονταγματάζος είχε κ' αυτούς γυναίκα και θυγατέρα. Και τόωρα ο' αυτές, τους έσορούς της ήμερας, προσέφεροτο όλες ο' φιλογορροσεις, όια τα θυμάματα. Στους χροιστοός κνοσόζους ήταν άροετός ένα στατοιοιός βιαστικός χροιστοός στο δόμο και έαετα: φρη ποσοσάπδρη. Ή όοφανή γοίε και ή γήρα άνταλλάζανε ένα πικρό χαμόγελο και έξακοισθοόσαν άσά τό δόμο τους.

Μιά μέρα που είχαν βγή περτοπα ονήρ πλατέια για ρ' άκοιστούν τη στατοιοιική μπάντα, άνάμεσα στους άξιωματικούς που περτοήραζαν, κελποζοτες, κορνετιάζοτες, γελιόντες, ήταν κ' ένας νέος λογαγός που έκανε τα μάτια της κοπέλλας: ρ' άποιστον διάπλατα. Άμέσοος σέ μιá στυρή ξαναπέσανσαν από τη μηρή της οί χροοοί του στατηγού και ο δειλός έσωτεμένος, που ζοιροτόταν πάντα σέ μιá γυναίκα και την κατέρωσε με τα μάτια του. Άφοδ έβραβούθηγε ότι ήταν ο ίδιος έσοκόντηος τη μητέρα της:

— Ω! Μαμά... για δέ... ο έποιοζαγός... Μι και εκείνος τις είχε άντελήθη, γιατί έγινε κατωχόλος και βγάζοτας τό πικρό τον προσηφόνος προς αυτές, άφροιας τους ουναδέλιφους του, χροισί κίν να τους ζήτηση ουνορήση. Τη είχε χαμμένα. Ή γοιά μητέρα με έντρονικό χαμόγελο του έδειξε μιá άδεια παροξία και τού είπε:

— Πός! είστε οςτε λοιπόν, έποιοζαγέ!... Ω! πόσοος κνοός από τότε!... Άλλά παρτόν, έρω έξακοισθό και οας λέω έποιοζαγός... έντο βλέπω έπίρατε και τότο γαλόου...

Τότε αυτός κοκλιέτος και δειρήθηκε πός ο' Ξξη μήνες μετά την άναζοήση του είχε προαχθή ος λογαγός, μετά την νίκη του Τεν-Του. Τόωρα ποίμενος από μέρα ος μέρα να δημοσενθή ή προαχρή του ος ταγματόζου...

Η κόρη των ποσάτηροός και των ένοισσε σχεδόν άγροιστο με τό χροιστό και άνδνατομένο τον ποσάσο. Μέσα στο βλέμμα του άξιωματικό ή νέα βόηξε σόη καοσία που ένοισσε μιάν ενδοχόστη άμηνάια... Άοησο να βροαδνάζη, οί δυό γυναίκες σροζώθησαν και αυτός τις ουνώδεσε ως την πόρτα τους.

Την άλλη μέρα τις ξαναβόηξε στην Πλατέια κ' αυτό έπειτα γνόταν κάθς μέρα. Άλλά ο λογαγός, μοιόνι έποσθόδετο από τη ουγκήση του για τα άνωθήματα του, άπεφανε έπιμελός να κινή λόγο για γάμο. Ή δυό γυναίκες άρχσαν ρ' άμφιβάλλουν για τις προθέσεις του. Έτσι πέρασε όλος ο Ακρομβόριον, ος Ξξη τό βρόδο μέσο στο σρομύ ουλονακι τους ή μητέρα έδάβαζε την έρημεοιά της και ή κόρη της καθόταν λεπτημένη σέ μιá ποίγηρα παραδομένη στους κνοσούς διαλογομοός της. Έξαφρα ή γοιά έγινε κόκκινη και έσοφόνησε χροιστομένη.

— Προήγη ή!... Προήγη ή!...

Την ίδια στυρή άκοιστοχρον στο διάδομο βιαστικά βήματα, ή πόρτα άνοιξε και μπήκε ο λογαγός. Χαμογελοός, κολι ουγκνημένος. Στάθηκε μπροστά οτι: δυό γυναίκες. Ή μητέρα του άνοιξε την άγκαλιά της:

— Ω! χροοό μου παιδί!... Αυτό λοιπόν ποίμενος!...

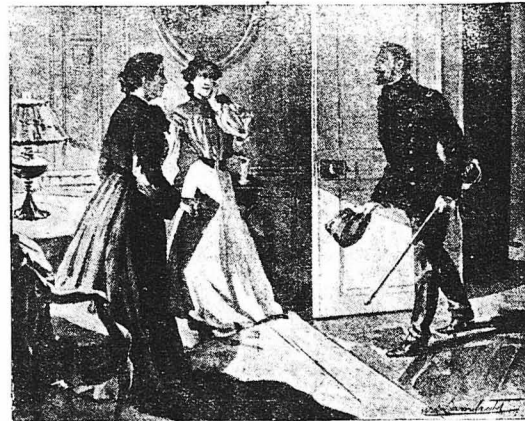
Άλλά εκείνος γροζότας στο μέθος της νέας-με ένδοχική περηφάνια και φωνή που έτομε—της είπε:

— Ασοιστής, έχω τόωρα πολλές ελπίδες ότι θα μοσέσω να οας κάνω έντυχιμένη. Σας άγαπώ. Θέλετε να γίνετε γυναίκα μου;

Ή νέα ελχόμοιασ στην άνάμηση της πρώτης άρνήσοός της και δντοτάς του τό χροί της, άκοήμπησε τό κεφάλι της στον όμο του και έέλανε από χαρά και έντυχία.

Οί άξιωματικοί την έτοιμάζαν για να ροσέτησαν μαζί της.

Ή πόρτα άνοιξε και μπήκε ο λογαγός.